

Aktuality z Evropské unie od Stálého zastoupení ČAK v Bruselu

(duben 2020)

Rada se dohodla na postoji ohledně přepracovaného nařízení o prosazování pravidel

EU usnadňuje ochranu svých obchodních zájmů a práv v situaci, kdy Světová obchodní organizace (WTO) zatím není schopna přijmout závazná rozhodnutí týkající se řešení sporů, pokud se člen WTO odvolá proti zprávě skupiny odborníků. Zasedání evropských velvyslanců ve Výboru stálých zástupců (Coreper) dne 8. dubna schválilo postoj Rady ke změně nařízení o uplatňování a prosazování pravidel mezinárodního obchodu ze strany EU. Postoj Rady k takzvanému nařízení EU o prosazování pravidel bude základem pro jednání předsednictví s Evropským parlamentem. Stávající nařízení EU o prosazování pravidel platí od roku 2014. Poskytuje společný legislativní rámec pro prosazování práv EU vyplývajících z mezinárodních obchodních dohod. Díky těmto pravidlům mohla Komise poté, co obdržela od WTO povolení, zavést protiopatření po dokončení řízení o řešení sporů. Vzhledem k současnému ochromení Odvolacího orgánu WTO bylo třeba stávající pravidla aktualizovat tak, aby Komise mohla přijímat opatření v situaci, kdy jsou řízení o řešení sporů zablokována. Hlavním cílem navrhované změny je vyřešit situace, kdy poté, co se EU podaří dosáhnout příznivého rozhodnutí skupiny odborníků pro řešení sporů WTO, se proces zablokuje, protože se druhá strana odvolá proti zprávě skupiny odborníků WTO „do slepé uličky“ a nesouhlasí s prozatímním řešením odvolání pomocí rozhodčího řízení podle článku 25 Ujednání o pravidlech a řízení při řešení sporů WTO. V takových případech zavádějí nová pravidla možnost uložení sankcí, jako jsou cla, množství omezení dovozu nebo vývozu zboží a opatření v oblasti zadávání veřejných zakázek.

Komise bude mít rovněž právo přijmout protiopatření v případech, kdy obchodní partner dvoustranné nebo regionální obchodní dohody uloží nezákonná obchodní opatření a následně bude proces řešení sporů stanovený v této dohodě blokovat. Postoj Rady v zásadě zachovává podstatu návrhu Komise, ale obsahuje doložku o přezkumu vyzývající Komisi, aby nejpozději do tří let od přijetí tohoto nařízení zhodnotila fungování nových pravidel a posoudila případnou potřebu rozšířit oblast působnosti na služby a práva duševního vlastnictví.

Více informací je k dispozici v českém jazyce zde: <https://www.consilium.europa.eu/cs/press/press-releases/2020/04/08/eu-trade-council-agrees-its-position-on-revamped-enforcement-regulation/>

Rada schválila mnohostranné prozatímní ujednání o odvolání při rozhodčím řízení pro řešení obchodních sporů

Rada dne 15. dubna schválila mnohostranné prozatímní ujednání o odvolání při rozhodčím řízení (MPIA), což je nový systém, který EU spolu s dalšími zúčastněnými členy WTO (Austrálie, Brazílie, Kanada, Čína, Chile, Čínská Tchaj-pej, Kolumbie, Kostarika, Evropská unie, Guatemala, Hongkong, Čína, Mexiko, Nový Zéland, Norsko, Singapur, Švýcarsko a Uruguay) umožní překonat stávající ochromení Odvolacího orgánu WTO a řešit vzájemné obchodní spory. Odvolací orgán WTO nemůže od 11. prosince 2019 projednávat odvolání, a to z důvodu nedostatečného počtu členů tohoto orgánu v důsledku zablokování nových jmenování od roku 2017. Nové ujednání bude dočasné a bude založeno na článku 25 Ujednání o řešení sporů WTO (DSU). Odráží hlavní prvky odvolacího systému WTO a umožní zúčastněným členům získat závazné řešení obchodních sporů a poskytne jim právo na nezávislý a nestranný přezkum zpráv panelu na základě odvolání, jak je tomu v případě systému WTO. EU je nadále odhodlána pracovat se všemi členy WTO na tom, aby bylo co nejrychleji nalezeno trvalé řešení ochromení Odvolacího orgánu WTO. Prozatímní ujednání je otevřeno všem členům WTO, kteří se k němu připojí, a začne fungovat, jakmile bude oznámeno Orgánu pro řešení sporů WTO v nadcházejících týdnech.

Více informací je k dispozici v anglickém jazyce zde: <https://www.consilium.europa.eu/media/43334/st07112-en20.pdf>

Migrace: První migrující děti bez doprovodu byli přesídlení z řeckých ostrovů do Lucemburska

Dne 15. dubna došlo k prvnímu přesídlení 12 dětí - migrantů bez doprovodu, a to z řeckých ostrovů do Lucemburska. K přesídlení došlo na základě iniciativy Komise, řeckých orgánů, s podporou Vysokého představitele OSN pro uprchlíky, Mezinárodní organizace pro migraci a Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu. Iniciativa vznikla v důsledku nutnosti řešení přeplněných uprchlických center na řeckých ostrovech. V následujících týdnech by mělo dojít k přesídlení zhruba padesáti dalších uprchlíků do Německa. Členské státy EU, jež se do iniciativy zapojily (Belgie, Bulharsko, Francie, Chorvatsko, Finsko, Německo, Irsko, Portugalsko, Lucembursko a Litva, oznámily, že jsou připraveny poskytnout kapacitu 1600 míst pro přesídlení zejména dětí a mladistvých bez doprovodu.

Více informací je k dispozici v anglickém jazyce zde: https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/cs/ip_20_668

Brexit: Druhé kolo jednání mezi EU a VB

Ve dnech 20.- 24. dubna se uskutečnilo druhé kolo jednání o Brexitu, a to prostřednictvím videokonference. Na pořadu tohoto jednání byla rovněž diskuse o budoucím nastavení trhu služeb, otázky prosazování práva a justiční spolupráce v trestních věcech. Z prohlášení vyjednaváče EU Michela Barniera po ukončení jednání vyplynulo, že jednání i přes pandemii pokračují, a to zejména s ohledem na dva blízké termíny – 30. června 2020 pro případné rozhodnutí o prodloužení přechodného období a následně 31. prosince 2020, tedy plánovaného termínu hospodářského Brexitu. Uvedl, že zůstává otázkou, zda jsou obě strany uprostřed aktuální krize uzavřít inteligentní dohodu, jež by minimalizovala dopady odchodu VB z celní unie a jednotného trhu. Je podle něj rovněž nutno mít na paměti, že s koncem prosince by měla být aplikovatelná ustanovení dohody o vystoupení, jež se týkají ochrany občanů a míru v Irsku a Severním Irsku. Britská vláda se vyjádřila tak, že prodloužení přechodného období nestojí. Je proto třeba se rychle zaměřit na tři hlavní priority – implementaci dohody o vystoupení, přípravu na negativní ekonomické dopady spojené s ukončením přechodného období a úpravu budoucích vztahů mezi EU a VB, pokud možno za současné eliminace negativních dopadů. V návaznosti na zasláný návrh právní dohody EU ze dne 18. března, VB rovněž zaslala návrh na úpravu některých oblastí, který si bohužel nepřeje zveřejnit. V rámci druhého kola jednání došlo dle Barniera pouze k částečnému pokroku.

Program jednání k dispozici v anglickém jazyce zde: https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/agenda_of_eu-uk_negotiations_-_20-24_april_2020.pdf

Tisková zpráva o proběhlém jednání je k dispozici v anglickém jazyce zde: https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/statement_20_739

EU a Mexiko završily jednání o nové obchodní dohodě

Evropská unie a Mexiko dne 28. dubna uzavřely poslední zbývající část jednání o nové obchodní dohodě. Komisař pro obchod Phil Hogan a mexický ministr hospodářství Graciela Márquez Colín se dohodli na přesném rozsahu vzájemného otevření trhů s veřejnými zakázkami a na vysoké předvídatelnosti a transparentnosti zadávacích řízení. EU a Mexiko tak mohou přistoupit k podpisu a ratifikaci dohody. Podle nové dohody bude obchod se zbožím mezi EU a Mexikem osvobozen od cla. Dohoda nyní obsahuje i progresivní pravidla udržitelného rozvoje, jako je závazek k účinnému provádění Pařížské dohody o klimatu. Poprvé se rovněž EU dohodla s latinskoamerickou zemí na otázkách ochrany investic. Díky jednodušším celním postupům se dále posílí vývoz. Součástí širší globální dohody, k níž obchodní dohoda nedílně patří, je i ochrana lidských práv či kapitola o politické a rozvojové spolupráci. Půjde také o vůbec první obchodní dohodu EU, jež bude zahrnovat ustanovení na potírání korupce prostřednictvím opatření proti úplatkářství a praní peněz. Mexiko je největším obchodním partnerem EU v Latinské Americe, obchod se zbožím mezi EU a Mexikem se od vstupu původní dohody v platnost v roce 2001 více než ztrojnásobil.

Více informací je k dispozici v anglickém jazyce zde: <https://ec.europa.eu/trade/policy/in-focus/eu-mexico-trade-agreement/>

Právní stát: Komise zahajuje řízení o porušení povinnosti proti Polsku z důvodu zajištění nezávislosti soudců

Dne 29. dubna 2020 zaslala Evropská komise Polsku odůvodněné stanovisko o zahájení řízení o porušení povinnosti členského státu, týkající se nového zákona o soudnictví z 20. prosince 2019, jež vstoupil v platnost 14. února 2020. Nový zákon o soudnictví dle Komise podryvá nezávislost polských soudců a je v rozporu s unijním právem, zejména s principem přednosti. Nový zákon rovněž zabraňuje polským soudům aplikovat určitá ustanovení unijního práva, jež podporují soudní nezávislost a rovněž podávat žádosti o předběžné otázky Soudnímu dvoru EU. Komise je toho názoru, že zákon rozšiřuje kárnou odpovědnost soudců, jež může být využíván jako systém politické kontroly nad obsahem soudních rozhodnutí. Zákon proto porušuje čl. 19 odst. 1 SEU ve spojení s čl. 47 Listiny základních práv EU. Zákon rovněž zmocňuje nové kolegium zvláštní kontroly a veřejných záležitostí Nejvyššího soudu k rozhodování o otázkách soudní nezávislosti. Zákon rovněž obsahuje ustanovení, na základě něhož, jsou soudci povinni oznamovat informace o jejich mimo-profesních aktivitách. Tato povinnost je v rozporu s právem na respektování soukromého života a práva na ochranu osobních údajů. Polská vláda má od data odeslání dva měsíce na formulaci odpovědi.

Více informací je k dispozici v anglickém jazyce zde: https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/cs/ip_20_772

Jeppe Tranholm-Mikkelsen jmenován generálním tajemníkem Rady na druhé funkční období

Rada dne 30. dubna jmenovala pana Jeppeho Tranholm-Mikkelsena (Dánsko) generálním tajemníkem Rady na druhé funkční období. Rozhodnutí o jmenování přijala Rada písemným postupem, který zahájil Coreper dne 29. dubna. Toto rozhodnutí bylo přijato na základě konzultací a videokonference členů Evropské rady dne 23. dubna 2020. Nové pětileté období pana Tranholm-Mikkelsena bude trvat od 1. července 2020 do 30. června 2025. Před nástupem do funkce byl od roku 2010 do roku 2015 stálým zástupcem Dánska při Evropské unii.

Referenční příručka CCBE pro trestní obhájce v EU

Rada evropských advokátních komor v dubnu publikovala Referenční příručku pro trestní obhájce v EU. Příručka podává přehled legislativy, judikatury a nástrojů Evropské unie a poskytuje obhájcům odkazy na relevantní legislativu, judikaturu a další užitečné materiály. Obsahuje informace z oblasti procesních záruk osob podezřelých a obviněných z trestných činů v trestním řízení; o evropském zatýkacím rozkazu a související judikatuře Soudního dvora Evropské unie; o opatřeních v přípravném řízení a ve fázi po ukončení trestních řízení v EU; ohledně databáze o podmínkách ve věznicích; o záležitostech, týkajících se důkazů; judikatury Evropského soudu pro lidská práva v oblasti práv obhajoby; odkazy na „Přehledy“ judikatury Evropského soudu pro lidská práva ohledně řady otázek; aplikovatelná ustanovení Listiny základních práv EU; informace o Úřadu evropského veřejného žalobce; o zastupování v řízeních o předběžné otázce u Soudního dvora Evropské unie a v řízeních u Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku.

ČAK příručku pro české advokáty přeložila, k dispozici v českém jazyce zde: https://www.ccbe.eu/fileadmin/speciality_distribution/public/documents/CRIMINAL_LAW/CRM_Guides_recommendations/CZ_CRM_20200407_Guide-to-assist-EU-Defence-Practitioners.pdf

Judikatura SDEU a ESLP

SDEU: Rozsudek ve spojených věcech C-715/17, C-718/17 a C-719/17 Komise v. Polsko, Maďarsko a Česká republika, ze dne 2. dubna 2020

Polsko, Maďarsko a Česká republika tím, že odmítly postupovat v souladu s dočasným mechanismem relokace žadatelů o mezinárodní ochranu, nesplnily povinnosti, které pro ně vyplývaly z unijního práva. Tyto členské státy se nemohou dovolávat ani své odpovědnosti v oblasti udržování veřejného pořádku a ochrany vnitřní bezpečnosti, ani údajné nefunkčnosti relokačního mechanismu, aby se vyhnuly jeho uplatňování.

V rozsudku Komise v. Polsko, Maďarsko a Česká republika (Dočasný mechanismus relokace Soudní dvůr vyhověl žalobám pro nesplnění povinnosti, které proti těmto třem členským státům podala Komise a které směřovaly k určení toho, že uvedené členské státy tím, že v pravidelných intervalech a alespoň každé tři měsíce, neoznamovaly náležitý počet žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří mohli být rychle přemístěni na jejich území, a v důsledku toho nedodržovaly ani své další povinnosti týkající se relokace, neplnily povinnosti, které pro ně vyplývaly z unijního práva. Soudní dvůr dospěl k závěru, že všechny tři dotčené členské státy neplnily povinnosti plynoucí z rozhodnutí, které přijala Rada za účelem povinné relokace 120 000 žadatelů o mezinárodní ochranu z Řecka a Itálie do ostatních členských států. Polsko a Česká republika dle SDEU neplnily ani povinnosti, které pro ně vyplývaly z dřívějšího

rozhodnutí, jež Rada přijala za účelem dobrovolné relokační 40 000 žadatelů o mezinárodní ochranu z Řecka a Itálie. Rada přijala výše uvedená rozhodnutí (dále jen „rozhodnutí o relokaci“) v září 2015 s ohledem na nouzovou situaci související s příchodem státních příslušníků třetích zemí do Řecka a Itálie. Na základě těchto rozhodnutí Polsko v prosinci 2015 oznámilo, že na jeho území může být rychle přemístěno 100 osob. Tyto relokace ovšem neprovedlo a nepřijalo žádný další závazek k relokaci. Co se týče Maďarska, tento členský stát na základě rozhodnutí o relokaci, kterým byl vázán, nikdy neoznámil počet osob, které mohly být přemístěny na jeho území, a neprovedl žádnou relokaci. Česká republika v únoru a květnu 2016 na základě rozhodnutí o relokaci oznámila počet 50 osob, které mohly být přemístěny na její území. Z Řecka bylo skutečně přemístěno dvanáct osob; žádný další závazek k relokaci však ze strany ČR přijat nebyl. Soudní dvůr se zabýval žalobním důvodem uplatněným Českou republikou, který vycházel z nefunkčnosti dotčeného relokčního mechanismu, a uvedl, že nelze připustit, aby členský stát mohl vycházet ze svého jednostranného posouzení údajné neúčinnosti, či dokonce nefunkčnosti relokčního mechanismu stanoveného v uvedených aktech, aby se vyhnul všem povinnostem týkajícím se relokace, které má podle těchto aktů; v opačném případě by totiž mohlo dojít k ohrožení cíle solidarity a závazné povahy těchto aktů.

Kompletní rozsudek je k dispozici v českém jazyce zde: <http://curia.europa.eu/juris/documents.jsf?num=C-719/17>

SDEU: Usnesení ve věci C-791/19 R Komise v. Polsko, ze dne 8. dubna 2020

Soudní dvůr EU nařídil ve svém usnesení ve věci sp. zn. C-791/19 R ze dne 8. dubna 2020 Polsku pozastavit činnost nového kárného kolegia Nejvyššího soudu. SDEU tak vyhověl žádosti Evropské komise o povolení vydání předběžných opatření.

Komise měla za to, že Polská republika tím, že přijala nový kárný režim soudců Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud) a obecných soudů, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 19 odst. 1 druhého pododstavce SEU ve spojení s čl. 267 druhým a třetím pododstavcem SFEU, a proto dne 3. dubna 2019 zaslala tomuto členskému státu výzvu dopisem. Polsko na uvedenou výzvu odpovědělo dopisem ze dne 1. června 2019, ve kterém popřelo jakékoli porušení unijního práva. Dne 17. července 2019 vydala Komise odůvodněné stanovisko, v němž trvala na tom, že tento režim porušuje uvedená ustanovení unijního práva. Komise proto vyzvala Polskou republiku k přijetí opatření nezbytných k tomu, aby vyhověla odůvodněnému stanovisku ve lhůtě dvou měsíců od jeho obdržení. Tento členský stát na to odpověděl dopisem ze dne 17. září 2019, v němž uvedl, že výtky formulované Komisí v odůvodněném stanovisku nejsou opodstatněné, a navrhl, aby byl postup před zahájením soudního řízení ukončen. Vzhledem k tomu, že Komise nepovažovala tuto odpověď za přesvědčivou, rozhodla se podat žalobu pro nesplnění povinnosti.

Článek 160 odst. 3 jednacího řádu Soudu stanoví, že návrhy na předběžná opatření musí označit „předmět sporu, okolnosti, které dokládají naléhavost, jakož i skutkové i právní důvody, které prima facie odůvodňují nařízení navrhovaných předběžných

opatření“. Soudce rozhodující o předběžných opatřeních tudíž může předběžné opatření nařídit jen tehdy, pokud je prokázáno, že jeho nařízení je prima facie odůvodněno skutkově i právně (fumus boni iuris) a je naléhavé v tom smyslu, že k zabránění vážné a nenapravitelné újmy na zájmech navrhovatele je nezbytné, aby bylo nařízeno a vyvolávalo účinky ještě před rozhodnutím ve věci samé. Soudce příslušný pro rozhodování o takovém návrhu musí tam, kde je to vhodné, zvážit dotčené zájmy. Tyto podmínky jsou kumulativní, takže návrh na předběžná opatření musí být zamítnut, pokud jedna z těchto podmínek není splněna. Argument Polské republiky, že podmínka naléhavosti není v projednávané věci splněna z důvodu, že Komise otálela s přijetím opatření k ukončení tvrzeného nesplnění povinnosti, nemůže obstát. Stačí totiž připomenout, že žaloba pro nesplnění povinnosti, ke které se váže projednávaný návrh na předběžná opatření, je součástí řady opatření přijatých Komisí ve vztahu ke všem legislativním reformám týkajícím se soudního systému, jež Polská republika zavedla od roku 2015, přičemž tato opatření zahrnují přijetí, dne 20. prosince 2017, odůvodněného návrhu týkajícího se právního státu v Polsku COM(2017) 835 final podle čl. 7 odst. 1 SEU, v němž Komise mimo jiné poukázala na problémy nastolené vnitrostátními ustanoveními, na něž se vztahuje žaloba pro nesplnění povinnosti, s ohledem na zásadu nezávislosti soudců.

S ohledem na to, že nařízení navrhovaných předběžných opatření by nevedlo k rozpuštění kárného kolegia, a tedy ani ke zrušení jeho administrativních a finančních útvarů, ale k dočasnému přerušení jeho činnosti do vyhlášení konečného rozsudku. Kromě toho v rozsahu, v němž by nařízení uvedených opatření znamenalo, že by vyřizování věcí projednávaných kárným kolegiem muselo být přerušeno do vyhlášení konečného rozsudku, by byla újma vzniklá dotčeným jednotlivcům v důsledku přerušení řízení v uvedených věcech nižší než újma vyplývající z přezkumu těchto věcí orgánem, a sice kárným kolegiem, jehož nedostatek nezávislosti a nestrannosti nemůže být prima facie vyloučen. Soudní dvůr EU proto konstatoval, že žádost EK byla opodstatněná. Odmítl také argument Polska o přípustnosti z důvodu, že otázky justice spadají výhradně do kompetencí členských zemí. Podle Soudního dvora je sice struktura justičních orgánů v rukou jednotlivých států, ty však musí zajistit, aby rozhodnutí učiněná v disciplinárních řízeních proti soudcům byla přezkoumatelná nezávislým orgánem.

Kompletní text usnesení je k dispozici v českém jazyce zde: <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=225141&pageIndex=0&doclang=CS&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=3081872>

SDEU: Rozsudek ve věci C-507/18 NH v. Associazione Avvocatura per i diritti LGBTI – Rete Lenford, ze dne 23. dubna 2020

Homofobní prohlášení představují diskriminaci v oblasti zaměstnání a povolání, pokud je učiní osoba, která má rozhodující vliv na náborovou politiku zaměstnavatele, nebo která může být vnímána tak, že má takový vliv. V takovém případě může vnitrostátní právo stanovit, že sdružení je aktivně legitimováno k podání žaloby na náhradu škody, i když není možné identifikovat žádnou poškozenou osobu.

Soudní dvůr v rozsudku ze dne 23. dubna 2020 rozhodl, že prohlášení učiněná osobou v průběhu audiovizuálního vysílání, že by ve svém podniku nikdy nezaměstnala osoby s určitou sexuální orientací, ani by s nimi nechtěla spolupracovat, spadají do věcné působnosti antidiskriminační směrnice 2000/781. Do její působnosti spadají, i když v okamžiku, kdy byla tato prohlášení učiněna, neprobíhal žádný nábor zaměstnanců, ani nebyl plánován, avšak pod podmínkou, že vazba mezi uvedenými prohlášeními a podmínkami přístupu k zaměstnání nebo k povolání v daném podniku není hypotetická.

V projednávané věci v rozhovoru v rozhlasovém vysílání advokát uvedl, že ve své kanceláři nechce zaměstnat homosexuální osoby ani s nimi nechce spolupracovat. Vzhledem k tomu, že sdružení advokátů, kteří hájí u soudu práva osob LGBTI, mělo za to, že vyjádření uvedeného advokáta představují diskriminaci na základě sexuální orientace pracovníků, podalo proti němu žalobu na náhradu škody. Vzhledem k tomu, že žalobě bylo v prvním stupni vyhověno a rozsudek byl odvolacím soudem potvrzen, podal advokát proti rozsudku odvolacího soudu dovolání ke Corte suprema di cassazione (Nejvyšší kasační soud, Itálie). Posledně uvedený soud se tedy obrátil na Soudní dvůr s žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se zejména výkladu výrazu „podmínky přístupu k zaměstnání nebo k povolání“ ve smyslu antidiskriminační směrnice.

Soudní dvůr nejprve připomněl, že tento výraz vyžaduje autonomní a jednotný výklad a nemůže být vykládán restriktivně, a vložil jej s odkazem na svůj rozsudek Asociația Accept2. Soudy musí rovněž zohlednit povahu a obsah dotyčných prohlášení a kontext, ve kterém byla tato prohlášení učiněna, zejména jejich veřejnou nebo soukromou povahu. Soudní dvůr v tomto ohledu připomněl, že svoboda projevu není absolutním právem a její výkon může být omezen pod podmínkou, že jsou tato omezení stanovena zákonem, respektují podstatu tohoto práva a dodržují zásadu proporcionality. V projednávané věci jsou tyto podmínky splněny, jelikož omezení vyplývají přímo z antidiskriminační směrnice a uplatňují se pouze za účelem dosažení jejích cílů, kterými jsou zaručení zásady rovného zacházení v oblasti zaměstnání a povolání a dosažení vysoké úrovně zaměstnanosti a sociální ochrany. Mimoto zásah do výkonu svobody projevu nepřekračuje meze toho, co je k dosažení cílů uvedené směrnice nezbytné, když zakazuje pouze prohlášení, která představují diskriminaci v oblasti zaměstnání nebo povolání. Samotná podstata ochrany poskytnuté uvedenou směrnicí v oblasti zaměstnání a povolání by se totiž mohla stát iluzorní, kdyby

prohlášení spadající pod výraz „podmínky přístupu k zaměstnání [...] nebo k povolání“ ve smyslu téže směrnice nespádala do věcné působnosti této směrnice pouze z důvodu, že byla učiněna v rámci zábavního audiovizuálního vysílání, nebo představují vyjádření osobního názoru jejich autora.

Soudní dvůr konečně rozhodl, že „antidiskriminační“ směrnice nebrání italské právní úpravě, která aktivní legitimaci k zahájení soudního řízení automaticky přiznává sdružení advokátů, které má podle svých stanov za cíl zastupovat před soudem osoby, jež mají určitou sexuální orientaci, pokud nastanou skutečnosti, které mohou představovat diskriminaci ve smyslu uvedené směrnice vůči uvedené kategorii osob, a poškozenou osobu není možno identifikovat. Členskými státy přísluší rozhodnout, za jakých podmínek může sdružení zahájit soudní řízení za účelem určení existence diskriminace a jejího sankcionování. Přísluší jim zejména určit, zda má mít skutečnost, že sdružení usiluje o dosažení zisku, či nikoli, vliv na posouzení jeho aktivní legitimace v tomto smyslu, a upřesnit rozsah takového řízení.

Kompletní rozsudek je v českém jazyce k dispozici zde: <http://curia.europa.eu/juris/documents.jsf?num=C-507/18>

Odbor mezinárodních vztahů ČAK